

Hadewych Minis is een van Nederlands' meest veelzijdige actrices, want naast acteren op het hoogste niveau is ze een begenadigde zangeres en theatermaakster. Ze won onder andere twee Gouden Kalveren, stond met haar eigen voorstelling in Carré en speelde in verschillende internationale producties. Als Cees van Casteren MW haar ontmoet in Loetje in Amsterdam, is ze in afwachting van de verkiezing van de Theo d'Or waarvoor ze genomineerd is.

TEKST: CEES VAN CASTEREN / FOTO'S: SASKIA BAKKER

HADEWYCH MINIS

Mijn wijn en ik

W

Hadewych's moeder is Venlose, haar vader Maastrichtenaar, maar bij hem thuis spraken ze Frans. Opa was ook een enorme Francofiel, maar Hadewych spreekt perfect ABN. In Maastricht

woonde ze de tussen de Toneelacademie en het conservatorium in. Haar beide ouders waren muzikant. "Ik keek vanuit mijn kamer zo de academie in. Dat was een soort Walhalla voor me, dichtbij maar ook schier onbereikbaar, omdat ik me niet kon voorstellen dat ik daar ooit toegelaten zou worden. Mijn leraar van de toneelles stimuleerde me echter op een gegeven moment om auditie te gaan doen. Dat deed ik wel, maar in de overtuiging dat dit toch niet zou lukken. Toen ik werd aangenomen, kwam ik op de plek van mijn dromen."

"Mijn ouders stimuleerden dat: zij hebben in hun tijd alles uit de kast moeten halen om naar het conservatorium te mogen. En, om naast de studie rechten te gaan musiceren. Beide ouders moesten hun studie afmaken voordat ze naar het conservatorium mochten. Uiteindelijk zijn ze er naar toe kunnen gaan: de aanhouder wint. Zo ben ik ook met muziek opgegroeid: de klavecimbel stond in huis en ook heb ik acht jaar vioolles gehad. Nu speel ik niet veel meer, maar het is net als met fietsen, dat verleer je nooit meer."

LEE STRASBERG THEATRE INSTITUTE

Als Hadewych in 1999 afstudeert aan de Toneelacademie Maastricht, vertrekt ze naar New York om Method Acting te gaan studeren aan het Lee Strasberg Theatre Institute. "Dat is het systeem van Stanislavski om acteurs op te leiden. Hij leert je daarbij 'de kunst van het ervaren' te cultiveren om een hoger niveau van ontspanning en concentratie te krijgen. Het was een uitdaging: alleen in New York en op die leeftijd. Maar ik was tot dan toe alleen nog in Maastricht geweest en wilde mezelf het vuur aan de schenen leggen en acteren op een andere manier aanvliegen dan ik in Maastricht geleerd had. Uiteindelijk was ik zes maanden in New York; de Twin Towers stonden er nog en het was echt een hele leuke tijd, maar ik heb nooit overwogen om te blijven; vrienden en familie in de buurt vind ik heel belangrijk."

Daarna komt theatergroep ZT Hollandia op haar pad en in 2005 het ensemble van Toneelgroep Amsterdam onder leiding van Ivo van Hove. Met Mike Boddé treedt ze vervolgens op door heel Nederland met de muziekvoorstelling 'Gelukkig met Hadewych en Mike' en 'Vrij met Hadewych en Mike'.

“IK KEEK VANUIT MIJN KAMER ZO DE ACADEMIE IN. DAT WAS EEN SOORT WALHALLA VOOR ME”

“HET IS BIJZONDER KNAAP HOE MINIS EEN BAND MET HET PUBLIEK WEET OP TE BOUWEN”

TEKSTVAST ZIJN

‘Acteren, Hadewych, hoe moeilijk is dat? Al die teksten uit je hoofd leren, dat lijkt me een ongelooflijke opgave?!’ Hadewych kijkt me bevestigend aan: “Ik zie daar ook altijd zó tegenop. Ik kan me aanvankelijk ook niet voorstellen dat ik al die teksten kan onthouden – maar geleidelijk aan lukt het dan toch. Bij acteren moet je de teksten kunnen dromen. Het moeilijksste is nog echte spreektaal, weet je wel, met de uh’s en zo”.

“Bij Girls & Boys is tekst-vast zijn helemaal cruciaal, want dat is een monoloog; een aangrijpende onewo-manshow die begint als een hilarisch sprookje - vrouw ontmoet man - en eindigt in een onvoorstelbare nachtmerrie - met hem gaat het steeds minder goed, vraagt een scheiding aan en vermoordt uiteindelijk de kinderen. Het stuk begint stand-up en verschuift langzaam naar een nachtmerrie – je kunt er alle emoties laten zien, echt de natte droom van elke actrice/acteur. Daar komt dan nog het muzikale element bij. Gemma Visser uit Eijdsden zag het wel zitten om mij veel bij te brengen toen ik nog een klein Hadewychje was, en ik kom nog steeds bij haar. Zingen is ook acteren – zingen doe je vanuit je hart, acteren via je hoofd - en bij Girls & Boys komt dat allemaal perfect samen.”

DEUGEN

Dan, overpeinzend: “Ik denk dat ik dit stuk de komende vijftien jaar nog wel wil blijven spelen. Op 8 september kwam de schrijver van het stuk, Dennis Kelley, naar me kijken. Hij was in tranen en vond het indrukwekkend. We hadden elkaar nog nooit ontmoet, maar hielden elkaar meteen heel stevig vast. Ik ben zo blij en dankbaar dat hij het goed vond! Op 14 oktober sta ik voor de tweede keer met een voorstelling in een uitverkocht Carré. Dit is de plek waar je als klein kind van droomt: je voelt dat er veel mensen zijn maar je ziet ze niet, het pluche, de kroonluchters, de spanning.”

Dan heel serieus. “Ik ben blij dat een man Girls & Boys heeft geschreven. Weet je, de haat jegens vrouwen neemt nog altijd toe in plaats van af. Als vrouw moet je altijd voorzichtig zijn, niet te sexy gekleed en zo. Als ik die misselijkmakende teksten van bepaalde leden van het Amsterdams Studentencorps hoor, dan hebben we nog een lange weg te gaan. Als vrouw word je altijd in een soort van hok geduwd; als je van seks houdt, ben je een hoer, als je iets zegt over de klimaatcrisis dan wil je ‘deugen’... En dan heb ik nog het geluk dat ik persoonlijk ontzien word.”

WIJN UIT MONTEPULCIANO

Dan hebben we het eindelijk ook nog over wijn. Hadewych drinkt niet veel of vaak. Maar als ze drinkt, is het vaker rood dan wit. “Toen we in Montepulciano aan het opnemen waren, heb ik kennis gemaakt met de wijnen van Montepulciano en die waren heerlijk! Vooral de combinatie met eten vind ik leuk.”

“CARRÉ IS DE PLEK WAAR JE ALS KLEIN KIND VAN DROOMT: HET PLUCHE, DE KROONLUCHTERS, DE SPANNING”

“Na de voorstelling is het verleidelijk een fles open te trekken om het te vieren, maar daar ben ik mee gestopt. Door de jaren heb ik geleerd dat het heel moeilijk is om het bij één of twee glazen te houden. En de volgende dag is er weer een optreden. Eigenlijk trekken we alleen een fles open als we bezoek hebben of als we gaan uit eten.”

THEO D'OR

Op 12 september vond dan de uitreiking van de toneelprijzen tijdens het Gala van het Nederlands Theater in Internationaal Theater Amsterdam. De Theo d'Or ging inderdaad naar Hadewych Minis voor haar rol in *Girls & Boys*. “Het is bijzonder knap hoe Minis een band met het publiek weet op te bouwen”, luidde het juryrapport. “Het publiek leeft mee, geniet mee en lijdt uiteindelijk ook mee.” ■

